

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechthildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XXXVIII. De ulitate lacrymarum et de commutatione earum.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

hi etiam, si meam devote recolerent passionem, attendentes vulnera mea, quam profunde et quanto dolore infixi sunt mihi, ab omni eos torpore excitarent. »

Tunc orabat pro una persona, quam statim in præsentia Domini in alba veste stantem vidit, et Dominum manus suas ad ejus manus applicantem; per quod intellexit quod a dextera sua daret ei adjutorium et fortitudinem ad omne opus bonum, sinistra vero protectionem in adversis.

Manicarum
amplitudo
quid
significet.

Cogitante autem illa quid per manicas tunicæ designari posset, et cur eis Religiosi uterentur, dixit Dominus ad eam: « Hoc per manicarum amplitudinem designatur, quod Religiosi ampla et parata corda semper habere debent ad omne mandatum. » Et ait Dominus: « Hoc dices personæ pro qua oras, ut a lacrymis se temperet; quod dum nullo modo potest, lacrymis meis suas apponat, dolens quod pro peccatoribus et ex amore eas non effuderit; tunc eas lacrymis meis unitas, Patri meo in laudem, prout voluerit, præsentabo. »

Divino
Cordi
adhæren-
dum in
tribulatione.

Alia vice cum pro eadem oraret, vidit animam ejus in Corde Dei velut infantulum stare, et Cor Dei manibus suis tenere. Et ait Dominus: « Sic in omni tribulatione ad me veniat, et se ad Cor meum divinum teneat, quærens ibidem consolari; tunc eam in æternum non derelinquam. »

CAPUT XXXVIII.

DE UTILITATE LACRYMARUM ET DE COMMUTATIONE EARUM.

QUÆDAM plurimum gravabatur, pro eo quod a lacrymis ex quadam infirmitate se temperare nequibat. Per quinque fere annos continuos in tantum fleverat, ut merito

si non misericordia Dei sibi non affuisset, sensus aut visum inde amisisset. Rogavitque istam et alias ut pro se orarent, quatenus ab hoc tentationis gravamine per Dei clementiam solveretur. Cui hæc pie compatiens, eam sæpius benigne consolabatur, et attentius pro ea Domino preces effundebat. Igitur illa in brevi est liberata, ita ut hæc super hoc Dominum quæreret quomodo a tanta tristitia esset tam subito immutata. Cui Dominus respondit: « Ex sola bonitate mea eam absolvi. » Et adjecit: « Dic sibi ex parte mei ut me roget, quatenus propter meam bonitatem omnes illas lacrymas commutem, ac si eas ex amore et devotione et ex contritione peccatorum effuderit. » Quod illa audiens, mirari cœpit quomodo lacrymæ tam inutiliter fusæ, in tam sanctas lacrymas possent commutari. Cui Dominus: « Solummodo, inquit, bonitati meæ credat, et in quantum mihi crediderit, in tantum in ea complebo. »

O mira et stupenda divinæ pietatis dignatio, quæ tam liberaliter per tales tantasque consolationes dignatur miseris subvenire! Quisquis hæc legis vel audis, tales consolationes a Deo per suam dilectricem hominibus factas, consulo tibi ut etiam tibi factas usurpes; quia et hoc sibi Deus revelavit multum complacere, si quod uni faceret, hoc alter sibi factum sive faciendum vendicaret. Multas et alias spirituales consolationes ab ea quamplures sunt consecuti; sed sæpissime quasi doctrinam eis proponebat; quandoque ac si ab alio aliquo percepisset, eis indicabat. Benedictus igitur per omnia Deus, qui talem interventricem apud ipsum nobis contulit, quæ orationibus continuis, et sedulis instructionibus aut consolationibus benigna mater exstitit miserorum!

Lacrymæ
ex infirmitate
in meritum
devotionis
transeunt.

Quod per
Mechtildem
aliis Deus
tribuit
quisque
suum faciat.